

суровостъ побунилия се народъ албанци, българи и власи. За това въ хрониката се разказва:

„Тогава Тома събра въ крѣпостѣта най-знатнитѣ албанци, а другитѣ прѣдаде на своитѣ велможи и на гражданитѣ и имъ заповѣда да ги продаватъ. Намѣренитѣ пъкъ на острова албанци остави на волята на народа, който ги и продаваше; а що се отнася до българитѣ и власитѣ, заповѣда да имъ отръжатъ носовѣтъ. Янина тогава бѣше като пѣленъ сждѣ съ кръвъ, както нѣкога никомидийската столица съ своитѣ мжченици . . . Послѣ се явиха нѣкои възмутители: по тѣхни клевети единъ отъ българитѣ по име Иванъ биде хвърленъ отъ високо мѣсто, Теохаръ бѣ посѣченъ, Гастрициоти влѣченъ отъ коне, на други извадиха очитѣ, и всичко това по-вечето пжти безъ вина“ (Γότε δῆτα καὶ ὁ Θωμᾶς τοὺς ἐγκρύτους τῶν Ἀλβανιτῶν ἐν τῇ φρουρᾷ συναθροίξει, τοὺς δὲ ἐτέρους πρὸς ἰατροὺς ἀρχοντας αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὸν λαὸν τῆς πόλεως συνεμερίσατο, καὶ αὐτοὺς πωλεῖν παρήγγελε. Τοῦ δὲ πλήθους, ὅσοι ἀνευρέθησαν ἐν τῇ νησίῳ, τοὺς μὲν Ἀλβανίτας πρὸς τὸν λαὸν διεμέριζε πρὸς κυβέρνησιν, καὶ ἀπημώλουν αὐτοὺς, τοὺς δὲ Βουλγάρους καὶ Βλάχους ῥινοτομεῖν αὐτοὺς ἡρετίσατο. Αἱμάτι δὲ χύτρα ἦν τότε ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων, ὡς ἐκπαλαὶ τῶν μαρτύρων ἢ Νικομηδέων μεγαλόπολις . . . ἐντεῦθεν οἱ δημεγεγετύοντες ἐξεφάνησαν καὶ τὸν Ἰωάννην, ἓνα τῶν Βουλγάρων, διὰ τοῦτο κατεκεκρήμνησαν, τὸν Θεοχάρην κατέκοψαν, τὸν Γαστριτζιώτην ὑπὸ ἱππων κατέσυραν, ἐτέρων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυσαν, εἰ καὶ οἱ πλείονες χωρὶς πταισματος. — Стр. 21—22).

XIV в.

№ 42.

Сѣверна Македония.

Една сръбска грамота, отдавана на кралъ Стефана Де-чански (1321—1331 г.), но компилирана по-късно и сега пазена въ Хилендаръ подъ № 11, кралѣтъ, който владѣеше цѣла сѣверна Македония, е подписанъ като господаръ на цѣлата сръбска земя и на Приморието (адриатическо), а сжщо и на областитѣ щипски (овчеполски) и кюстендилски (велбуждски), не влизащи въ етнографскитѣ сръбски земи: **Стефанъ Зрвнскъ** крѣ . . . кѣ **Ха Бѣ** кѣрни и самодрѣжакни. крѣ **всеи Сръпскон** земли и **Поморьскон** . . . и **Овчеполъскон** и **Велъбуждъскон** . . . (Йор. Ивановъ, Български старини изъ Македония, 153, 158).